Naam: Willem Boom

Betreft: Inspraak Gemeenteraad

Geachte leden van de gemeenteraaad,

Mijn naam is Willem Boom en ik spreek vanavond namens mijzelf, mijn vrouw Nienke en onze kinderen. David van 8 jaar oud, Louise van biijna 4 jaar oud en Rosalie van 8 maanden oud.

Drie jaar geleden zijn wij in Kootwijkerbroek komen wonen, na verhuisd te zijn uit Amsterdam. Wij wilden graag meer rust en ruimte en voor onze kinderen een veilige omgeving om in op te groeien. Toen mijn vrouw Nienke besloot haar eigen zaak te verkopen verviel onze economische binding met Amsterdam en zodoende konden wij onze wens waar maken.

Wij werden verliefd op een huis aan de Garderbroekerweg, precies tussen Kootwijkerbroek en Voorthuizen in. De enige reservering die wij hadden betrof echter onze zoon David.

David was destijds 5 jaar oud en bezig aan groep twee van Basisschool de Bienkorf in Amsterdam. Hoewel David een zeer sociaal kind is, is het ook een gevoelig kind en heeft hij moeite met grote veranderingen. En nu gingen wij hem weghalen uit zijn vertrouwde klas met zijn vertrouwde vriendjes en zijn lerares, Juf Maria.

Wij waren blij toen we OBS de Regenboog vonden en hadden een goed gevoel bij de school. Dat bleek te kloppen toen David na een tijdje zijn draai had gevonden. Hij maakte nieuwe vriendjes en had het niet zo vaak meer over Amsterdam. En hoewel school nooit zijn grootste hobby zal zijn zien wij een kind dat gelukkig is en dat is het allerbelangrijkste voor een ouder.

Maar niet alleen David maakte nieuwe vriendjes. Door zijn sociale contacten raakten wij ook bevriend met ouders van vriendjes en vriendinnetjes. Dat heeft niet alleen een sociaal wenselijk effect maar tevens logistieke voordelen voor alle ouders door het ophalen, wegbrengen en bij elkaar laten spelen van onze kinderen. Dit is wel zo fijn aangezien de meesten full time werken.

En toen werd de bom gedropt, de bom die sluiting heet.

Ik ben werkzaam in de medical device industrie en werk voor een firma met een commercieel oogpunt. Met andere woorden, er moet winst gemaakt worden. Winst om

groei te bewerkstelligen maar tevens om de ontwikkelingen van nieuwe, vooruitstrevende, producten te waarborgen.

Echter geldt bij alles wat wij doen het adagium ´Patiënts first´. Het belang van de patiënt staat voorop. Indien ik in mijn functie als klinisch specialist een product van ons adviseer terwijl ik weet dat voor deze specifieke patient een beter alternatief op de markt is kan mij dat op ontslag op staande voet komen te staan omdat ik niet in het belang van de patiënt denk.

En dat is exact wat ik in de hele discussie omtrent sluiting van de Regenboog mis. Het adagium ´kinderen eerst´. In geen enkele communicatie van de school naar ons toe, danwel andere ons ter beschikking gestelde communicatie mbt dit onderwerp vind ik dit adagium. Mijn zoon en zijn medeleerlingen zijn verworden tot een getal, een statistiek om een besluit dat zogenaamd gebaseerd is op een bepaalde norm te rechtvaardigen, waar dit besluit mijns inziens grotendeels een economische grondslag heeft.

Hoe kan het anders dat in de vaker genoemde straal van 10km zich een school bevindt, de Appelgaard, met nog minder leerlingen waar deze problemen niet spelen?

Nergens gaat het over de impact die dit heeft op de kinderen en hun omgeving. De sluiting is als een bijna vaststaand feit gepresenteerd en verder zoekt u het maar uit. Wij, als ouders, zullen moeten dealen met een kind dat uit zijn vertrouwde omgeving wordt gehaald en elders weer zal moeten wennen, met alle gevolgen van dien.

De enige ´steun´ van de school tot op heden en dus van stichting STEV was een telefoontje om toch vooral een andere school te zoeken voor Louise, die vanaf komend schooljaar in groep 1 zal starten.

Thanks for nothing…

Geachte leden van de gemeenteraad, ik hoop dat bij u de menselijke factor wel een rol speelt en dat u wel in het belang van de kinderen en ouders zult denken en beslissen.